

Allerliefste Beatrice,

Mijn hart is de afgelopen dagen bijna bezweken onder alle verwarring rondom Federigo Rasponi en de circulatie van brieven, geld en portretten. Ik hoop met heel mijn hart dat wij de komende weken wat rust zullen vinden, met elkaar.

Om dit hoofdstuk van ons leven af te sluiten, heb ik besloten je een brief te schrijven waarin ik vreselijke, maar soms ook geweldige gebeurtenissen, zal verwerken.

Een dag of tien, twaalf geleden kwam ik naar Venetië. Ik vluchtte uit Turijn omdat ik niet op de plaats wilde zijn waar mijn tragische daad zich had afgespeeld. Ik wilde niet herinnerd worden aan het bloed wat daar had gevloeid. De degen ligt nog op de tafel, ik durf hem nooit meer aan te raken. Als ik dat doe, zal de constante pijn die ik nu al in mijn rechterarm, waarmee ik hem vermoordde, heb, ondraaglijk worden.

In ieder geval, toen ik in Venetië aankwam, met mijn drager, ontmoette ik Truffaldino al snel. Met zijn circusachtige kunsten nam hij de koffers over. Dat was indrukwekkend, maar toen hij over geld en zijn afkomst begon kwam hij nogal onbetrouwbaar over. Toch heb ik hem in dienst genomen en ik denk dat dat de juiste beslissing is geweest, ondanks zijn eeuwige gezeur over eten en zijn ellelange, verwarrende verhalen waar voor tachtig procent niets van waar was.

Die verwarring, waarschijnlijk door Truffaldino veroorzaakt, begon al snel. Volgens Truffaldino had een jongen van een jaar of 25 naar mij gevraagd, maar hij kende mij helemaal niet! Hij bleek Silvio te heten en de verloofde van een meisje die zou trouwen met Federigo Rasponi. En nu vertelt die jongen mij dat Federigo nog leeft en enkel gewond was geraakt in het duel! Ik stond versteld. Hij zei er wel bij dat iedereen dacht dat hij dood was en dat het een vreemde verschijning was toen hij zomaar binnenkwam lopen, ondanks de triomfantelijke aankondiging van Truffaldino. Je had wel een onderonsje met Brighella, hoorde ik? In ieder geval, Silvio vroeg hij mij om, zodra ik Federigo zou zien, hem te zeggen dat hij moest afzien van dat huwelijk, zodat hij zelf met zijn geliefde kon trouwen. Nadat ik deze informatie, waarvan ik op dat moment geen seconde aan de betrouwbaarheid ervan twijfelde, een beetje had verwerkt, besloot ik onmiddellijk terug te gaan naar Turijn, om jou te troosten. Maar de brief die Truffaldino meebracht, veranderde deze plannen onmiddellijk. Eerst hing hij weer een heel verhaal op over die zogenaamde Pasquale en dat de brieven waren omgewisseld. Toen zag ik de naam Beatrice Rasponi op een van de brieven staan.

Toen, en daar heb ik geen spijt van gehad, heb ik het briefgeheim geschonden. Ik deed dit uit wanhoop, uit liefde voor jou. Ik kon onmogelijk deze kans om te weten te komen waar je was en hoe het met je ging aan me voorbij laten gaan. Beatrice, vergeef me dit alsjeblieft. In die brief las ik dus dat je je als Federigo had verkleed en besepte ik dat je nog van me hield en dat ik niet achter je aan hoefde te reizen en dat we elkaar zomaar konden treffen. Toen hoopte ik natuurlijk met heel mijn hart dat ik Truffaldino kon vertrouwen om die brief veilig naar jou te brengen en vanaf toen had ik weer moed, moed om door te gaan met dit leven, ondanks alles wat ik heb gedaan, ondanks alles wat er tussen ons veranderd is.

Even later had Truffaldino weer een mooi verhaal! Nu ging het weer over honderd dukaten, die ik maar heb aangenomen maar later bleek het de schulden die Pantalone heeft had afbetaald (dat werd tijd) te betreffen. Begon hij daarna weer over z'n honger. Ik vroeg hem natuurlijk om Pasquale te gaan zoeken en toen uren later terugkwam, was het antwoord dat hij inderdaad was gaan eten. Toen was ik het echt even zat en wenste dat ik Truffaldino nooit in dienst had genomen. Ik besloot zelf maar naar de post te gaan.

Nou en toen kwam ik terug en was er die scène van onze avondmaaltijd! Jij zat dus blijkbaar in de andere kamer en Truffaldino kon natuurlijk onmogelijk ons allebei te bedienen, maar wat was dat een chaos! Niet te geloven, maar het was wel lekker. Daarna had Truffaldino geloof ik een gezellig praatje met de meid, Smeraldina heet ze dacht ik. Maar dat zal verder wel.

Vervolgens heeft Truffaldino weer een grote blunder gemaakt, door het portret wat ik aan jou gegeven had in mijn jaszak te hebben gestopt... Oh, Beatrice, wanneer Truffaldino mij vertelde dat u dood was, had ik het gevoel dat ik zelf ter plekke dood neer zou vallen. Hij vertelde dat je "gewoon" een ongeluk had gehad en door Pasquale in een kist was gestopt. Ik kon er niet bij dat ik geen afscheid van je had kunnen nemen. Mijn opluchting was dan ook van onmeetbare grootte toen ik je zag zitten in het hotel. Uiteindelijk heeft die Truffaldino heeft ons toch maar mooi weer bij elkaar gebracht, mijn lieve Beatrice. Ik sta nog steeds versteld van zijn mooie praatjes en hoe ik daar, ondanks mijn wantrouwen, telkens weer intuïmelde, maar inmiddels heb ik dat mannetje wel door. Eigenlijk wel jammer, want zodra wij teruggaan naar Turijn hebben we hem natuurlijk niet meer nodig.

Je geliefde, die altijd van je zal blijven houden,
Florindo